

DIMÉNY-HASZMANN ÁRPÁD

3. példabeszéd

„fulladnak imára simult szárnyú szelíd madarai a szerelemnek”
(Farkas Árpád)

*Amikor ott voltam a sötétben,
vagy nem is tudom, mim volt ott,
ezüstbe burkolt a Nap első órája,
belém fénylett, hipnotizált.
A szívem kereste.*

*Mint szél az ing alá
furakodott a szívembe:
csak látszólagos létezésünk.
A test a gyönyört,
szerelem a tüzet vissza-visszaadja.*

*Szorogásom egyszerre nőtt a
megduzzadt porfelhőkkel.
Alattomos puha por szállt le,
alattomos mélyre bennük.
Esténként megülte az elsötétített házat, a kertet,
az udvart valami hangtalan,
rosszindulatú sűrűsödés.
A szívem kereste, még vert.*

*Amikor ott voltam a sötétben,
kezem kinyújtottam.
Mint mikor táncra hívlak,
de te is a szívem kerested.
Talán félúton érted el,
s azonnal alább húzódott a láthatár.
Minden közelebb lépett,
mint mikor kéz a kézhez.
Akkorra már komoran,
kifogyva az árnyalatokból.*

*Hiába állandósult a sötét.
Minden csak részlet:
életre vágyom. Téged.
Valami kezd befejeződni.
Ezt bizonyos reggeleken már látni.
Ilyenkor a föld melegedik.
Hív, hogy az övéi vagyunk.
És mögötte egy másfajta sötét vár.
Annyira mélyen, ott a fény nem harcol.
Meleg és sűrű vízpára,
mint mikor kinyitod a forróvizet csapot.
Ahol a fény nem harcol már,
mert nyeresre áll.*